

rendelés szerint, de akkor Barabás Juci elkezdett sívalkogni, hogy az ő édesanyját is tegyék oda a Csurmáncsi elé. „Elejbe” – ahogy ő mondta.

Hiába mondták neki, hogy a lehetőség csakis gyerekekre vonatkozik.

– Ha nem segítenek, akkor a tűz körmömmel kaparom ki – mondta elszántan.

Barabás Ignácné született Holtyán Örsze egy héttel ezelőtt halt meg, hatvankét éves korában. Váratlanul, ruhateregetés közben. Élhetett volna még. Nemcsak azért, mert fiatal volt a halálhoz, hanem azért is, mert mindenki szerette.

Úgy döntöttek hát, hogy Holtyán Örszével kivételt tesznek.

Ő is olyan volt, mintha élne. Még a fránya szőrszál is ott lengedezett az állán, amellyel annyit küszködött életében. Barabás Juci szigorúan nézte, mert pontosan emlékezett rá, hogy temetés előtt azt a szőrszálat ő kitepte. Az anyja fölé hajolt, és lehetőleg úgy, hogy senki se lássa, kitepte újra.

– Ne ezzel a csúfsággal támadjon föl, anyám – súgta neki.

Délre a halottak a parancsolt helyen feküdtek. Aradt rájuk az égető napfény. Olyanok voltak, mint akik boldogan napoznak. Priger András még azt is látni vélte, hogy Holtyán Örsze arcán felgyöngyözik egy verejtékcsepp.

Az asszonyok virágokkal, zölddel rakták tele a ház végét, az ablakokból idehordták a muskátlikát, a tengerihajmákat, loboncos aszparáguszokat. És néztek Sárszentlőrinc felé. Ott kellett feltűnni a porcsíknak a rozzant Opel mögött.

De nem tűnt föl.

Pedig a gyerekek egészen a Nagysarokig eléje mentek, fölmásztak az öreg juharfára, hogy mindenkinél hamarabb észrevegyék.

Akkor már tudhatta, aki akarta. Hujber Gyula nekifeszítette hátát a falnak.

Bűtös Lajosné felsírt.

– Jaj, ne, ne!

A lánya arcán egy hajszálvékony repedés támadt, az orra tövétől föl a homlok felé, és másik irányba végig az arcon az áll felé, a repedés több ágra szakadt, befonta az arcot, mint a pókháló.

Ott, a szemük láttára porrá vált mind a három halott.

Császár Ferencnéből egy szempillantás alatt újra öregasszony lett. A háta meghajlott.

Besötétedett, nagy szelek hujjogtak a puszta fölött. Három teljes napig nem kelt föl a nap.

Bodor Ádám

JÁRVÁNY DOBRINBAN

A két Hamza Petrika, aki 81 ószén fölnyársalta magát, a Dobrin természetvédelmi területen, Oleinek Doki medvézetében dolgozott. Pár nappal azelőtt még a faluban látták őket – a forradalom ünnepére valamennyi erdőkerülő rendkívüli kimenőt kapott –, egész délután a késdobálók sátra előtt ácsorogtak a Sinistra partján táborozó

mutatványosoknál, az elvillanó, becsapódó pengéket figyelték. A közönség közben inkább őket bámulta: senki nem látott még két ennyire egyforma, kék bőrű, piros szemű, árvalányhajú fiatalembert. Albínó ikrek voltak, és annyira hasonlítottak, hogy ugyanazon a helyen ráncosodott rajtuk a vastag kezes-lábas medvészöltözék, az orrukból eregetett pára útja azt mutatta, még a levegőt is egyszerre veszik, és ami a dolog teteje: a nyakukban csüngő bádogtáblácska szerint mindkettőjüket Hamza Petrikának hívták.

Az a pár ember, aki a drótsövénnyel, palánkkal elkerített rezervátumban dolgozott, amellet, hogy csak külön engedéllyel járhatott be a faluba, nevét fémtáblácskára vésvé, láncon a nyakában viselte. Telente, bár hébe-hóba beoltották őket, az erdőlakók gyakran megbetegedtek – a járványt arrafelé, ki tudja, miért, tunguz náthának nevezték –, s ha valamelyikük, elkóborolva a bozótban, egyszerre csak kinyúlt, később bizony jól fogott a nyakából csüngő felirat. A Sinistra partjait ős vadonerdők szegélyezték, nem mindig találtak idejében a halottra.

81 őszén a dobrini hegyivadászokhoz új parancsnok került, s ez-az megváltozott. Az ezredest, aki ottani bevett szokás szerint egyúttal a körzet mindenkori erdőbiztos volt, Izolda Mavrodinnak hívták. Még csak félúton járt valahol Dobrudzsából jövet, amikor neve a helyőrségen kitudódott – még a beceneve is: Coca –, ezzel egyszersmind az is, hogy nő az illető.

Érkezésére virradólag az ezrednél az izgalomtól nem aludtak, a hegyivadászok talpukra kötözött párnákkal fényesítették a folyosókat, nedves iratokkal hajnalig síkálták a laktanya ablakai. Ettől fura vijjogás ülte meg az egész völgyet, mintha a felhők között a magasban vadludak vonulnának. Holott azon az őszön akkorra már rég elköltöztek.

A laktanyára egyébként is ráfért a nagytakarítás: hogy majd minden ragyogjon, amikor Puiu Borcan ezredest fölraivalozzák. Az előző erdőbiztos szokásos napi szemléjén hullott el a rezervátumban, a medvézet közelében, ahol az ikrek dolgoztak. Mint egy borz, kinyúlt egy szélfújta hegytetőn, s mire katonái napokkal később rátaláltak a vörösölő áfonyaszőnyegen, zuzmóval lepett zöld kövek között, tárva maradt szájában már egy madár fészkelte. Alighanem egy csonttollú.

A hegylakók között nem sok becsülete volt ennek a hazai völgyekben telelő idegen madárnak. Madárban sem kedvelték erre felé az idegent, kitalálták, a tunguz náthát csonttolla között ő hozza magával a messzi északról. Kővel hajkurászták, a szemfulesebbje egyszerűen lekopte őket. Most mintha itt lett volna a bizonyíték, hiszen nincsen baljóslatúbb jel, mint amikor már egy ezredes is megbetegszik.

Dobrin hegyvidéki körzetben egyetlen orvosi rendelő működött, udvarát ellepték a favágók, útkaparók, gombászok, egyéb erdőkerülők, és természetesen megjelentek a medvések is. Mindenki az oltását követelte, hiszen addig az erdőn dolgozó munkásokat minden ősz elején beoltották. Most négy vagy öt napon át várakoztak, ellepve a tornácra vezető lépcsőket, az udvart, s bár kutya bajuk nem volt még, egyre sápadtabban kornyadozva gubbasztottak a vöröskeresztekkel telefirkált kerítés tövében. A felcserek belülről, a gézfüggöny mögül lestek kifele, valamelyikük időnként kiállt a küszöbre – pecsétes, rongyos fehér köpeny, alatta faközöld katonanadrág, mezítlábra húzott szandál, piszoktól barna griffmadárkarmok –, és türelemre intette a várakozókat: még nem érkezett el az oltás hivatalos ideje. Közben, akárhogy is, de már ősz vége felé járt, déli verőfényben is a lehelet ezüstös párája lengedezett az udvar fölött.

A negyedik vagy ötödik napon, már úgy estefelé, egyszerre az alkony lehangoló színeivel megérkeztek a szürke gúnárok, és mindenkit hazaküldtek. A szürke gúnárok városi öltönybe bújtatott helybeli falusiak voltak – Coca Mavrodin válogatta ki őket maga mellé még érkezése napján, csak ő tudja, mire –, hosszú nyakú, gombszemű alakok, bőrük kissé fénylő, vékony pókhálóhaja a fülük körül, arcuk ránctalan. Ezzel az egyforma, semmilyen külsővel valami libás kinézet mindenképp volt bennük.

A szürke gúnárok most kihirdették, a téli járvány elmarad, oltásra sincs tehát szükség, mindenki térjen békében haza. Miután a felcsereket előcsalogatták a rendelőből, saját kezüleg hordták ki az udvarra a gyógyszeres dobozokat, és az egészet szétaposták. Ropogott a sok ampulla a talpuk alatt, az oltószer kesernyész illata elindult a kerítések mentén, megrekedt a szilvafák, boglyák között, elkeveredve az ázott avaréval.

Jó hír volt ez, az erdőkerülők, hasonszőrű vadócok szétszéledtek, lábujjhegyen, az örömtől, a megkönnyebbüléstől kicsit zavarodottan hazaindultak, otthon napok óta nem látták őket. Az ereszkedő estében még jó sokáig hallatszott, amint gumicsizmás, bocskoros talpak neszelnek a harmatos ösvényeken.

Nem volt mire várni tehát, magam is elindultam a sötétbe borult főutcán, amelynek végében a vasútállomás fényei derengtek. Akkortájt túl a töltésen, az erdei gyümölcsbegyűjtő központban dolgoztam, ott is laktam egymagam a régi épületben, egy folyosó szelvédedt zugában, korhadó ládák, illatos hordók között.

Elmenőben, még a rendelő közelében talákoztam Oleinek Dokival és az egyik Hamza Petrikával. Ivócimborámat, az előttem bandukoló Dokit ismertem fel előbb, természetesen a szagáról. Véletlenségből sem orvosságzaga volt, neki csak a neve volt Doki, mindig is medvékkel foglalkozott. Vad, émelyítő állatszaga volt, mint némely lepisílt erdőszéli bokornak. A Dobrin természetvédelmi területen, egy elhagyott kápolnában, amelyet külön is karám kerített, hatvan-hetven medvét tartottak. Az is lehet, százhatvanat vagy százhetvenet. Ivócimborám, a főmedvész és az albnó ikerpár gondozta őket.

Oleinek Doki meghívott egy korty italra, s amint a sötét, harmattól puha, csendes úton az állomás felé baktattunk, egyszerre csak észrevettem, közelünkben az egyik Hamza Petrika árvalányhaja világít. A Dokival volt persze, de mint valami kis selyemkutya, körülötte somfordálva, csak úgy tisztességtől távolból követte. A másik Hamza Petrika nyilván az erdőn maradt a medvékkel.

A rezervátumba keskenyvágányú pálya vezetett, a medvéknek kisvasúton szállították az eleséget, s amíg az első hó le nem hullott, az a pár ember, aki a telepen dolgozott, kézhajtányon járt be a faluba. Ezek ketten most nyilván hazafele igyekeztek.

Az állomáson, a váltók lila lámpái között a harmatos sínek delejes fényvel izzottak. A rakodó rámpáján viharlámpás lógott, alatta imbolygó emberek várakoztak. Sinistra felől este érkezett a szárnyvonalon közlekedő vegyes vonat, ami a két harmadosztályú teremkocsi mellett egy tehervagonnal közlekedett. Hetenként egyszer, vasárnap este denaturált szesz érkezett, egy részét ott helyben ki is osztották. Persze csak a jogosultak között. A Doki előkereste a szelvényeket, Hamza Petrika kezébe nyomta őket, elküldte sorba állni, hogy váltsa ki kettejük adagját, amint befut a vonat.

A denaturált szesz – kenyérbélen, szivacsos kalapú gombán vagy törött áfonyán átszűrve fogyasztják – az erdővidék kedvelt itala. Ha véletlenségből nincs kéznél áfonya vagy szivacsos vargánya, megteszi egy darabka kapca is. Vagy egy marék föld.

A keskenyvágányú pálya a nagyállomás túlsó feléről indult a természetvédelmi terület felé, a sínek a deszkaleraikat kerítése mentén kanyarogtak ki egyre emelkedve a faluból. A palánk cövekeit, hogy a gyakori lopásokat valamelyest nehezítsék, nemrég frissen kihegyezték, az égre vetülve, távoli fények permetezésében most mézesen csillogtak. Alattuk állt a kézihajtány, a sínek végét jelző bakhoz kikötözve. Oleinek Dokival reá telepedtünk, lestük az esti vonatot, már hallatszott a zakatolása távoli hidakon, füttyjelei a szélcsöndben föl-fölreppentek Vale Sinistra meredek falai között.

„Ezek elhalasztották a járványt” – mondta a Doki.

„Megtehetük.”

„Maga ezt elhiszi?”

„Miért ne.”

Ha egyszer valakivel nem kívántam beszélgetni, velem nem volt mit kezdeni. Holott igazán nagy kedvem lett volna a Dokit kifaggatni, hogy és mint állnak a dolgok odafönn a rezervátumban. Ott élt kényszerlakhelyen a nevelt fiam, akit ide-stova öt év óta nem láttam. Miatta vállaltam mindenféle munkát a hegyvidéki körzetben, gondoltam, előbb-utóbb találkozom vele, együtt kiagyalunk valamit, talán megszökünk. Tartottam a baráti beszélgetésektől, el ne áruljam valamiképpen magam.

A Doki is inkább medveszagába burkolózott, a beszélgetést ő sem erőltette, mi amolyan hallgatag ivócimborák voltunk. Nagy ritkán váltottunk egy-egy közömbös, semmitmondó szót, inkább csak köhécseltünk. De amikor közeledni hallatszott Hamza Petrika, tarisznyájában az egymáshoz koccanó üvegekkel, a főmedvész mindjárt fölugrott, és elébe sietett.

„Akkor hát ide figyelj” – szólította meg halkán, kissé fojtottan, mégis szinte melegen. „Szabad vagy. Most azonnal elmehetsz.”

„Tréfálsz, Doki.”

„Egyáltalán nem. A végén még elkapunk egymástól valamit. Hallhattad a két füleddel, többet nem oltanak. Jobb, ha elvállunk, mindenki dolgára megy.”

„Nélküled egy lépést sem szívesen. Mi a testvéremmel örökre veled akarunk maradni. Ha tartasz tőlünk, egy darabig meghúzzuk magunkat, megígérjük, nem nyúlunk hozzád. Kivárjuk, amíg elmúlik ez neked.”

„Hiába, én már döntöttem. De azt megígérem, amíg egérutat nem nyertél, nem jelentem az esetet a sűrke gúnároknak.”

És Oleinek Doki, hogy hajthatatlanságát jelezze, a tarisznyából az egyik üveget, ami a Hamza Petrika adagja lehetett, elébe tette a földre. Sarkon fordult, és visszatelepedett mellém a kézihajtányra. Onnan még visszakiabált neki: – „Igyál, amennyi beléd fér, aztán igyekezz, pucolj el valamerre. Reggel, ha árkon-bokron túl leszel, majd jelentem az esetet.”

Hamza Petrika ismerhette erről az oldaláról Oleinek Dokit, többet nem alkudozott. Azt még úgy-ahogy láttam, leül a töltés oldalába kortyolgatni. A Doki is lepatintotta az üveg nyakáról a bádogkupakot, iszogatni kezdtünk. Aznap este nem volt kéznél se gomba, se áfonya, a zubbony mandzsettáján szűrtük át a szeszt.

Nyirkos, szuroklila csönd ereszkedett a völgyre, mélyén, a deszkarakások között, néha megnyikkant egy-egy bagoly, a tanyákon kuttyák ugattak, később hallatszott, ahogy a három vagonból álló szerelvény a lejtős pályán kigurul az állomásról, vissza Sinistra felé. A sötétből időnként Hamza Petrika hüppögése is hallatszott. Szívta az orrát, szaporán szörtyögött, mint egy sértett, kényes kiskutya. Az albínók, gondoltam, gyenge idegzetűek, könnyen elvesztik a fejüket.

„Nem zavarja a szagom?” – kérdezte előzékenyen Oleinek Doki, biztos csak azért, hogy megtörje a csöndet. – „Vallja meg bátran, tudom jól, kissé bűdös vagyok.”

„Szó sincs róla.”

„Mert volt már néhány hülye esetem.”

„Nagyon is normális a szaga.”

„Ne áltasson, a fehérepek sorra kiadták az utamat. Meg is mondták, kimondot-tan a szagom miatt. Nem mintha olyan nagyon izgatott volna. Aztán odahelyezték nekem az ikreket.”

„Az iker sok szempontból jó.”

„Ahogy mondja. Az iker finom. Mi hárman sok örömet szereztünk egymásnak, mint egy boldog kis család éltünk mind a mai napig. De most vége. Fő az egészség.” – Fölkelt a járgányról, szinte megkönnyebbedve kiáltott oda Hamza Petrikának. – „Hallod-el Azért jó modor is van a világon. Méltóztass köszönni, mielőtt világgá indulsz.”

De a sötétségben, ahonnan az előbb még Hamza Petrika gyerekesen fölcsukló sírása hallatszott, most csak a töltés kövei mocorogtak. A medvész helyén átlátszatlan feketeség lebegett, érezni lehetett, nincs benne senki, teljesen üres.

Oleinek Doki körbejárta a környéket, lábával széles íveket kaszálva átkutatta a hulladékkal, gazzal, száraz kóróval teli terepet. Útközben egy üres üveget is föl-rúgott, végül egy pár gumicsizmával tért vissza.

„Az övé” – morogta, miközben többször alaposan beleszaglászott –, „ráismerem. De hát mi üthetett bele, hogy levetette. Meztőláb hová a piczába mehetett?”

Azért visszaült a hajtányra, és továbbra is a zubbony mandzsettájára töltögetve szívogattuk a denaturált szeszt. Egy idő után a Doki kényelmesen hátradólt, én is elnyúltam a deszkaüléseken. Azt hiszem, nagyjából egy időben vettük észre, hogy a palánk tetején ellobban egy szál gyufa, majd egyszer-kétszer fölizzik a cigaretta parazsa. Az égre, a csillagok közé, mint valami ütökzatos mennyei köd foltja, a Hamza Petrika árnya vetült. A magasban tanyázott hát, füstölt a kerítés tetején.

„Jól elbújtál, mondhatom” – kiáltott oda neki Oleinek Doki. – „Már szörnyen izgultunk, mi lehet veled. A barátom egy kicsit meg is sértődött, hogy csak úgy elmész köszönni nélkül.” – És mivel Hamza Petrika nem válaszolt, még haragosan hozzátette: – „Ugyan bizony megtudhatnám, miért nem kínálsz meg minket is a dugiszivarodból?”

Erre Hamza Petrika annyit mondott:

„Csak.”

Mint egy csobbanás, úgy szólt. Mint amikor, mondjuk, egy zsebóra hull a patakba. Nemsokára lehullott kezéből a cigaretta is, a gaz között mint egy szentjánosbogár pislogott.

„Hm.”

Oleinek Doki fölkelt, megkereste a cigarettavéget. Szipkába tette, egymást kínál-gatva nyugodtan végigszívta.

„Hát igen, ezek a kurva ikrek” – mondta a Doki. – „Egymástól távol mindenféle badarságokat művelnek.”

Azért egy kicsit maga is furcsállhatta a dolgot, mert a hajtány peremén ülve egyre szölongatta Hamza Petrikát. Miután több választ nem kapott, a gumicsizmákat mellém az ülésre tette, és elsétált a palánkig. Föl-alá járkált mellette, s a végén megragadott egy cöveket és idegesen megrázta.

„Nal”

Amikor valamivel később elengedte, ujjai finom, neszelő hangon váltak el, mint-ha ragasztó csiriz tartaná őket vissza. A friss vér hangja ilyen.

Visszaült a hajtányra, mérgesen fújtatott – ptül –, maga elé köpött, tenyerét az ülés deszkájához kente. Megkereste az üveget, most már minden elővigyázatosság nélkül egyenesen belekortyolt, majd felém nyújtotta.

„Nyaljon bele maga is hamar” – súgta. – „Aztán azt ajánlom, távozzunk. A fiú, azt hiszem, karóba húzta magát.”

„Az mi az ördögöt jelent?”

„Na mégis, mit! Megkeresi a fenekén a lyukat, beleilleszti a rúd hegyét és – zuttyl – beleül.”

„Nem jön, hogy higgyem.”

„Hiszi, nem hiszi, menjünk innen.”

A Doki eloldozta a kézi hajtány láncát a baktól, kiengedte a fékeket, megragadta az evezőkart, és máris indított. Hamza Petrika ott maradt a kerítés tetején, árnya a csillagok közé vetült, alatta udvaros fénnel a váltó lila lámpái hunyorogtak.

„Az lesz a legjobb, ha most magammal viszem egy darabon” – mondta a Doki. – „Maradjunk egy ideig együtt.”

„Jó” – feleltem –, „elvihet mondjuk Jean Tomoioaga ezredeshez, az órházig. Ő a barátom.”

„Tudom, tudom. És közben bevedeljük, ami még az üvegben maradt. Vagy maga mire gondol? Mit kéne tenni?”

„Nekem most nem jut eszembe semmi.”

„Nekem sem. Legjobb, ha innen minél távolabb leszünk.”

„És úgy egyébként hogy szokták onnan levenni ezeket?”

„Schogy” – felelte mérgesen a Doki. – „Nem szokás. És szerintem, ha valahogy el is kapja az ember letről a lábát, azzal csak jobban belerángatja.”

„Csak úgy eszembe jutott.”

„Ez az ő dolga, magának nincs joga megmásítani. Ne is jusson eszébe. Egyébként némelyikkel még napokon át beszélgetni lehet.”

Az állomást elhagyva hamar emelkedni kezdett a pálya, keményen evezve kigurultunk a faluból; a kerekek hangja messze előttünk haladt a sínekben, a töltés mentén a hegyoldalon végighullámozott a kutyaugatás.

„Ezek szerint megüresedett magánál egy hely” – mondtam.

„Nem kizárt, kettő.”

„Mert én kimennék magához az erdőre” – folytattam. – „Beszélék a szanitéc alezredessel, hátha sikerül protekciósan beoltatnom magam. Ha maga is akarja, szívesen odaszegődnék. Azt nem mondom, hogy értek a medvéhez, de beletanulnék.”

„Nem biztatom.”

„De ha mégis.”

„Majd meglátjuk. Azt hiszem, most egy jó ideig magam maradok.”

Oleinek Dokit a kézhajtánnyal a természetvédelmi terület bejáratáig kísértem, ahol a síneket elzáró sorompón piros fényű viharlímpás égett. Az őrszobán régi sakkozópartnerem, Jean Tomoioaga ezredes lakott. Már induláskor arra számítottam, elütöm nála valamivel az időt, talán még iszogatunk együtt is egy keveset, s az éj folyamán majd gyalog visszatérek a faluba.

A viharlímpás hamarosan a küszöbre került, Jean Tomoioaga kicserélte rajta a vörös üveget, aztán elővette a sakkot. Házilag faragott otromba kis figurákkal játszottunk egy padlóra terített zöld-fehér kockás ingen, az egészet zajtalanul, egy mozdulattal össze lehetett szedni. A hegyivadászoknál általában nem szerették az ilyen játékokat. Oleinek Doki nem sietett, ő is a küszöbre telepedett a lámpa mellé, és várta, hogy felsorakoztassuk a bábukat. Úgy látszik, nem akarózott neki mindjárt továbbmenni.

„Látom, egyedül térsz vissza” – mondta neki Jean Tomoioaga ezredes. – „A barátunk még pluszban is egy kis kimenőt kapott?”

„Úgy van, elengedtem.”

Jean Tomoioaga ezredes előhúzott priccse alól egy üveget, a padlóra tette, hogy mindegyikünk kényelmesen elérhesse. Kékesszürke ital lötyögött benne, olyan denaturált szesz, amelyet faszénen szűrtek meg. A szén, azt mondják, egészséges.

„És mikor tér vissza, ha szabad kérdezni? Tudod jól, minden mozgást be kell vezetnem a füzetbe.”

„Ha jön, itt lesz. Akkor majd beírod. Ha nem jön, nem írod be.”

A második vagy a harmadik partit játszottuk Jean Tomoioaga ezredessel, amikor az ajtó előtt, a völgy fekete bársonyán föllobbant Hamza Petrika árvalányhaja. Nem azé a Hamza Petrikáé, amelyik fölnyársalta magát, hanem a másiké. A hulló harmattól hamvasan állt a nyitott ajtó előtt, és nem volt egy csepp vérszaga sem.

„Hol van?” – kérdezte szigorúan Oleinek Dokitól.

„Jól látod, nincs itt.”

„Haladéktalanul beszélni akarok a testvéremmel.”

„Most nem lehet.”

Zsere dugott kézzel állt az ajtó előtt, és mögénk pillantva körbejártatta tekintetét a kicsi őrszobán.

„Ejnye, Doki, látom, elhoztad a csizmáját. Akkor már nem is kérdelem, hova lett a testvérem lába belőle.” – És ujjal rám mutatott: – „Mondd, netán ez az ember jön a helyünkbe?”

„Az még a jövő zenéje” – hagyta rá félig-meddig a Doki. – „De ha már kezded érteni, hát ide figyelj: tudatom veled, elmehetsz. Szabad vagy, kerekedj föl mielőbb. Valahol, te tudod, hol, vár rád a testvéred, Hamza Petrika. Neki is megígértem, nem foglak mindjárt kerestetni.”

Hamza Petrika leült a földre, belemarkolt a hajába, de az vékony volt, üres maradt a keze. Tenyerébe köpött, összedörzsölte, aztán fölkel. Arca hirtelen kisimult, megnyugodott.

„Rendben, Doki. Megyek, összeszedem a holmimat. De te is ígérd meg, nem indulsz mindjárt utánam.”

„Ha ez a kívánságod, tessék. Mennyi legyen? Húsz perc megfelel? Vagy legyen egy fél óra?”

„Pont annyira gondoltam. Addig szeretnék teljesen egyedül lenni.”

„Oké, fiú. Igazad van, készülj el kényelmesen.”

Hamza Petrika hóna alá kapta testvére gumicsizmáját, és köszönés nélkül elindult vissza a medvézet felé. Mint akiből éppen a lélek távozik, útközben nagyokat szellentett. Pár lépés után összecsapott mögötte a sötétség bársonya, a patak zúgása.

Oleinek Doki bőségesen kivárta a fél órát, még akkor is előbb csak nyújtózni kezdett. Egykedvűen lódította vállára az italosüvegekkel teli tarisznyát, és elindult a járgány felé.

„Akkor arra kérem, gondolkozzék a dolgon” – szóltam utána.

„Oké, oké, majd meglátjuk.”

Valamivel később a töltésen baktatva én is elindultam vissza Dobrin felé. Van, akit a talpfákon való járás megnyugtat, velem mégsem ez történt. Az út kétharmadánál letérhettem volna a gyümölcsbegyűjtő felé, de fejembe vettem, az állomás felé kerülök, hátha válthatok még egy-két szót Hamza Petrikával. Hogy mit, arra nem gondoltam. Nem is baj, nem lett a beszélgetésből semmi. A sínek között baktatva virradatkor érkeztem vissza az állomásra. A messziségben, a Dobrin lila gerince fölött sárgult az ég, és vártam, hogy Hamza Petrika madárijesztő árnya rávetüljön. Elhaladtam a kerítés mentén, de sehol, sehol nem láttam; a rakodórampán sorban egymás mellett, nyakukat nagyon nyújtogatva, szürke gúnárok ültek. Azon a helyen, ahol Hamza Petrikát leginkább keresnem kellett, egy karócövek felsőbb fele hiányzott, elvágták derékban. Töve körül a földet illatos fűrészpör borította vastagon, már csak az éles hajnali fuvallatoknak volt kicsit fémes a szaga – kicsit sós, kicsit édes –, pont, mint a vérnek.

Világosodott, s engem máris a jövődöm foglalkoztatott. Gondoltam, már le sem pihenek, inkább fölkeresem a szanitéc alezredest, hátha tényleg beolt csak engem protekciósan. Itt volna végre a nagy alkalom.

Sztyepan Pehotnij

LENINGRÁDI ESTE

Ленинград вечером

Az este, mint a vaddisznósörét,
Szétfröccsent már a téglafalakon,
Töcsákba gyűlt az alvadó sötét,
Hörög a bérház-állat még s vakon